

BELLPUIIG

ARTÀ

26 FEBRER 1983

Nº 53

-IV EPOCA - ANY XXIV -

REVISTA QUINZENAL

S A

R U A

8 3

Ser feliç... Com?

(II)

De vegades la tristor arriba sobtadament a la nostra vida. I s'ennuola el cel de la felicitat.

Potser que un no es troba gaire bé, o que el cansament pesa fort damunt el nostre cos, o que la boira ha entrat dintre la nostra ànima.

Fins i tot pareix com si de vegades un s'hagués cansat d'estimar..

En aquests moments, no tenim ganes de sortir de casa; desitjam quedar sols, no veure ningú i donar voltes i voltes a la nostra pena.

Mentre rumiava la meua aflicció, he mirat un infant i he vist en els seus ulls un raig de lluminosa dolcesa.

I m'he adonat que no tenia cap dret a la tristor, quan avui molts d'infants ploren l'angúnia d'una manca d'amor.

Quan moltes dones hauran de trepitjar la pròpia dignitat per seguir caminant per la vida.

Quan mils de pares no tenen un tall de treball per guanyar-se el pa de cada dia.

Quan l'alcohol, la droga o bé el sexe seran el trist refugi de tantes desgràcies.

No, no puc pensar massa en les meves coses.

Cal treballar per mirar de fer una societat millor on tot tinguem les mateixes oportunitats de ser més feliços.

Gregori Mateu

REVISTA QUINZENAL
Nº 53, IV EPOCA-26 febrer 1983.

DIRECTOR :
Rafel Umbert i Sureda

CONSELL DE REDACCIÓ :
Miquel Morey
Antoni Gili
Jaume Mayol
Climent Obrador
Mª Pilar Lucas
Joan Pastor
Guillem Artigues
Guillem Bisquerra
(Administrador)

COL.LABORADORS :
Jeroni Ginard
Pere Pep Gil
Pep Catalá
Pere Gili
Sebastià Tous

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ :
Carrer Sant Salvador, 2.
Tel. 56 20 20 - ARTA.

IMPRIMEIX :
GRÁFIQUES LLEVANT
Carrer de Ciutat, 55
Tel. 56 26 04 - ARTA.

Dipòsit Legal, P.M. 57-1969.

Editorial

HISTÒRIA DE LA PAU

Des del primer dia que l'home es posà a caminar per aquest planeta, una sola i única cosa li semblà que mereixia la seva atenció: ell mateix. No el seu esperit, sinó el seu cos i tot lo que podia satisfer-lo.

Entre els homes començà, doncs, la carrera a veure qui tendria més.

¿Alguna cosa contrariava els seus desitjos? ¿Algú es ficava al mig del camí? Tot d'una l'home ho llevava d'enmig.

Al cap de segles, acabà dedicant-se sobretot a dues activitats: acararmullar i arreplegar tot lo que podia i conservar lo que ja tenia al preu que fos.

Per fer això, inventà i fabricà armes, i en va produir tantes i tantes que arribà fins i tot a posar en perill les riqueses que aquestes armes havien de protegir.

Arribà un moment en què la mitat dels savis del món treballaven totalment en la producció d'enginyers de mort. Amb una sola arma que no feia més embalum que ell, l'home es donà compte que podia exterminar un milió dels seus semblants en molt poc temps.

Va treballar tant per a multiplicar les indústries de destrucció que ben aviat hi hagué desenes de milions d'homes i de dones que vivien d'aquesta producció i del comerç de mort.

L'home començà a mirar al seu voltant i va veure que no just corrien perill les persones, sinó que la nostra mare la Naturalesa estava també a punt d'agonitzar. L'aire per respirar, l'aigua per beure, la terra per cultivar anaven desapareguent amb els qui en vivien.

Desesperats i amb raó un bon grup de gent començà a cercar solucions. Van començar per mirar de salvar les ballenes, els ocells, les papallones i els animals en vies d'extinció.

I això es va aconseguir, no amb bombes ni amb fusells, per estrany que semblés, sinó amb tres mitjans tan inofensius que no arribarien a fer por a un mosquit.

Van recórrer als cors, als esperits i a les veus.

Tant per al bé com per al mal, les idees tenen molta força. En aquest temps, savis i tècnics havien inventat i instal·lat sistemes que permetien a les idees, bones i dolentes, arribar per tot arreu en molt poc temps.

Les notícies i els coneixements es varen escampar per tot arreu, i la gent començava a trobar-se malament en aquesta situació.

No obstant, no sabien què fer per sortir d'aquesta situació.

Fou llavors que succeí la cosa que ningú mai s'hauria pogut imaginar.

Un al·lot, fill d'un gran savi, havia sentit parlar d'aquestes coses a ca seva i es va preguntar: "Si els homes s'han posat d'acord per salvar les ballenes, els ocells... per què no poden posar-se d'acord per salvar els homes?".

Un vespre se n'anà de ca seva sense fer renou, va pujar al darrer autobús i arribà davant els estudis de la televisió i hi entrà caminant tot decidit, amb el cap ben alt, de manera que ningú li va demanar què hi anava a fer. S'aficà dins un estudi i es va plantar davant les càmeres. Amb una veu valenta i clara va començar a dir:

"Jo no vull morir! Jo vull viure! Tots els al·lots com jo volen viure! Les persones grans també volen viure! També els malalts i els vells volen viure! No escolteu els locos. Escoltau només la vida que crida des de dins de vosaltres i no deixeu que assassinin el nostre món! Junts podem salvar-lo".

Està allà, parat. Era el primer admirat de lo que acabava de dir. I la gent de l'estudi també s'havien quedat de pedra. Mentres estava així, dues grosses llàgrimes li van caure cara avall.

Aquestes llàgrimes d'aquest al·lot, tot el món les va veure. Foren elles les que van salvar el món.

Bernard Benson

El llibre de la pau

Paraules a mitja veu

SENT UN GLATIR.....

Sent un glatir de versos dintre l'enteniment, i com, mia confeïts, volen sortir defora, no sé si rodar clau, i fer-me indiferent, o enviscar-los, a un quadern, qualsevol hora. Tal volta els munti damunt el lloc del vent i així, cobrant la veu, volin enfora.

Pens que si tanc, els aïeg tot el delit de conèixer els que som a la rotllada. Si els empreson a un plec em doldrà el pit, perquè, m'hauré negat a la seva volada, però, és que si s'allunyen, sols ne tendré l'oblit.

Joan Mesquida i Muntaner
(Desembre 1982)

RACÓ
del
POETA

El poble sortí al carrer i el carrer va esser del poble. "Els darrers Dies", tornen esser recuperats. I és que la gent d'Artà vol festa i vol bulla. I la gent d'Artà sap fer festa i sap fer bulla. Tot això ha quedat ben clar i els nostres carrers, plens de disfressos, visqueren la festa. Gent de tota edat i condició, amb els més variats vestuaris, compongueren uns vespres plens d'alegria i bon humor.

Però no tots sortiren al carrer. No. N'hi ha qualcú o qualcuna, que no sortiren aquests vespres. Ja està clar! com hi van tot l'any desfressats...

Els ximbombers d'Artà participaren a la Rua de Ciutat. Eren els únics ximbombers. Molt bé. (Només una petita observació: l'any qui ve escriuiu bé el lletrero que duia la pàgina).

I va en sèrio això de s'arreglo de sa carretera a Capdepera. Ja estan a punt de fer-se ses actes d'expropiació. Després d'aquesta important millora (i també del tros de Sant Llorenç al Coll d'Artà), ben segur que ho coneixerem. Esperem que no s'eternitzin les obres, perquè ja es sap, tot lo que ve de dalt, saps que en necessita de temps i papers.

I si no ho creis pensau amb el temps que fa que totes les Associacions del Poble demanem a totes les Autoritats Provincials l'aclariment dels fets que dugueren a la mort d'un nin, a Son Dureta. Ha passat quasi un any i mig i què se sap? Res de res. Ni governador, ni Director de Son Dureta es dignaren a contestar. Per part d'Insalut s'inicià un expedient. I també el Jutjat ha intervingut. Per lo demés molt bones paraules en uns casos i silenci en els altres. Però de resposta clara i llampant RES de RES. A l'hora dels vots els polítics pensen en el poble. A l'hora de les solucions... Mentres, esperem al banc de la paciència. I ja veureu si s'allargarà. Hi ha qualcú que pensa que el que interessa és precisament això, que passi el temps.

NOTICIES I SUCCESSOS— Carnaval

Con aires de fiesta mayor se celebró este año sa "RUA" del "darrer dia" de carnaval.

Cientos de personajes disfrazados se dieron cita y desfilaron ante un numeroso público congregado en la calle. Amenizó este acto los populares "Ximbombers" y banda de música, amén de una orquesta venida exprofeso para terminar la velada con un espectacular baile en la plaza.

También es noticia que un grupo de artaners amantes de la "bulla" se dieron cita en "SA RUA" de Palma, acompañados de los Ximbombers y banda de música locales, los cuáles fueron muy aplaudidos por los palmesanos.

Alianza Popular

Para el día 24 estaba previsto la presentación oficial del grupo político de Alianza Popular de Artà. a la hora del cierre de este número no nos ha sido posible incluir el desarrollo de este acto. Lo comentaremos en el próximo.

Café Parisien

Para el próximo día 28 de febrero está previsto el cierre del "Café Parisien" sito en la calle Ciutat. El motivo parece ser la falta de salud de los propietarios del local y el cansancio de treinta y pico de años de regentar el negocio. Como también es la parada de los autobuses de Artà-Palma, ignoramos a la salida de este número donde se ubicará este servicio.

Club Llevant

Para el próximo 28 de febrero y en los salones del Club Llevant, está previsto iniciar un curso de Terapia de la Mente y Relajación Psicofísica.(Yoqa Mental).

Dicho curso tendrá una duración de diez días.

Desde estas líneas se invita a los posibles interesados a tomar parte en el curso, se inscriban en el Club, los sábados por la tarde.

Este febrero ha sido duro en frío y hasta en nieve cosa casi insólita en nuestros llanos. El día 10 (jueves lardero) por la tarde y un poco antes de la salida de Sa Rua, empezó a nevar, lástima.

porque deslució completamente Sa Rua, pero también fue lástima no durase algo más la nevada porque el ritmo que llevaba se hubiera puesto todo de blanco.

Hi ha un grup de pares d'alumnes d'un Col·legi d'Artà que treuen foc pels caixals. Es senten enganats i manipulats. Tot això ve d'enfora i ningú vol dir res clar. Es parla d'entrevistes amb Autoritats d'Educació i de remoure es brou. Res bo en pot sortir de tot això. Ben segur que n'haurem de tornar a parlar.

Groc i Negre

Desgracia mortal

El día 18 de este mes y cuando desarrollaba su trabajo, sufrió un accidente mortal nuestro paisano y maestro albañil Juan Ginard Ferrer, a Murtó. a consecuencia del mismo y cuando era trasladado a un centro médico falleció antes de poder ser atendido, debido a la gravedad de la herida sufrida.

Reciban su esposa, hijos y demás familiares nuestro más sentido pésame.

EL NUEVO MATADERO

ARTÀ I ELS ARTANENCs

Las nuevas instalaciones del Matadero Municipal, ya funcionan. Desde hace pocas fechas, y sin ninguna clase de inauguración oficial, ha entrado en servicio el nuevo Matadero, situado en la carretera d'Es Racó, contiguo al campo de fútbol de "Ses Pesqueres".

La necesidad de contar con nuevas instalaciones, que se adaptaran a la nueva normativa legal vigente, propició en su día la adaptación a matadero, de unas obras comenzadas y proyectadas como nave industrial, habiéndose finalizado ahora casi en su totalidad. Si bien es completamente necesario, conforme a la referida normativa legal, que esta clase de instalaciones estén conectadas a una depuradora, se espera que, al menos provisionalmente, puedan llevarse a cabo todas las labores propias de esta instalación, hasta tanto se pueda contar con la depuradora, proyecto que, por otra parte, ha sido ya realizado estándose pendiente, en estos momentos, de las confirmaciones de los datos técnicos y presupuestos de la Delegación de Obras Hidráulicas.

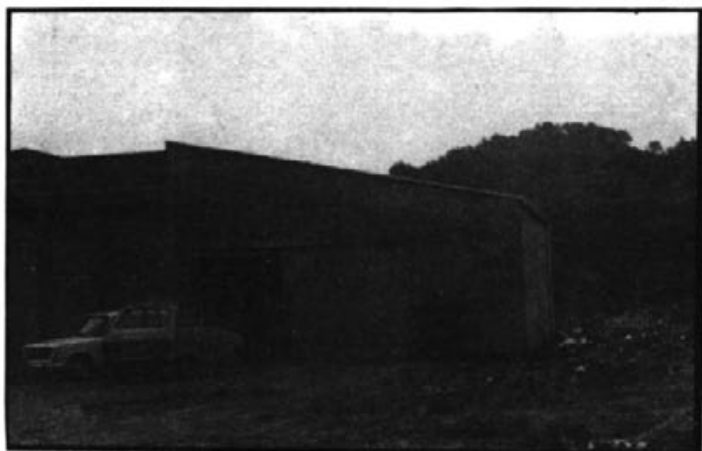
Ciñéndonos a las nuevas instalaciones que comentamos, que constan de una superficie construida de unos doscientos metros cuadrados y que constituyen dos grandes naves destinadas a la matanza en sí; una para cerdos y la otra, para las ovejas, si bien, en la actualidad, una de estas naves no ha entrado aún en funcionamiento, estando pendiente únicamente de los acabados del suelo. Consta también de servicios y un pequeño despacho para el veterinario. Adosado a estas naves se encuentran los corrales o establos con diversos compartimentos, donde se encierran los animales en espera de ser sacrificados.

Estuvimos en estas dependencias y pudimos observar el funcionamiento de estas instalaciones, en el momento que el animal es sacado del establo y en la misma puerta de comunicación con la nave central o matadero propiamente dicho, es cogido con una herramienta parecida a unas tenazas de grandes dimensiones, que va conectada a la corriente eléctrica. Con un simple contacto de dicha herramienta aplicado de una forma precisa por el personal a la cabeza del animal, deja éste totalmente inconsciente y paralizado. Seguidamente el animal a sacrificar es izado y enganchado a un carril existente en el techo que cuida de transportarlo hasta la zona donde se le va a sacrificar y descuartizar. Esta operación es muy sencilla y pueden ser transportados diferentes animales en escasísimo tiempo.

El animal completamente inconsciente debido al shock producido por la descarga eléctrica, y situado ya en la zona de matanza, es sacrificado y descuartizado sin que sea descolgado de la misma percha mediante la cual fue sacado desde los establos.

Hemos podido saber que según opiniones de diversos ganaderos y transportistas las instalaciones de este nuevo Mata-

dero Municipal, pueden considerarse de las mejores de la Isla, teniendo en cuenta la población a cuyo servicio se encuentran. Recabada la opinión de diversos usuarios del mismo, hemos comprobado también que las ventajas que les proporciona el poder disponer de estas instalaciones, son realmente importantes, ya que, en menos tiempo y disponiendo de más espacio, pueden llevar a cabo las tareas de sacrificio de animales para su posterior venta en las distintas carnicerías de la villa.

Los usuarios del Matadero Municipal y sus instalaciones, satisfacen un canon al Ayuntamiento, para uso de las mismas, cuyo canon varía lógicamente según el número de animales que son sacrificados. Por otra parte, los gastos de mantenimiento y conservación son muy bajos.

El coste total de estas obras y sus instalaciones podría estar sobre los seis o siete millones de pesetas en total, si bien no podemos dar una cifra exacta ya que, como al principio indicábamos, las obras estaban encaminadas a la construcción de una nave industrial, en cuya realización ya se habían invertido algún dinero, así como para cerramiento de la misma. No se incluye tampoco en esta cantidad facilitada como aproximada, el coste de adquisición de los terrenos.

INSTITUT DE BUP

Manca d'espai

L'Institut de BUP "Llorenç Garcias i Font", concebut al seu dia per donar cabuda a uns 240 alumnes amb les seves corresponents aules i demés dependències necessàries i complementàries, es troba, a l'actual curs amb una matrícula de 328 alumnes. Aquesta diferència fa que avui, la manca d'espai, sia un dels problemes més greus que afecten a l'Institut estatal, com així ho reconeixia el seu Director, Luis Mayoral, quan, fa uns mesos ja ens assegurava que, en cas de no conseguir una ampliació de les instal·lacions actuals pel proper curs, s'haurien de prendre unes mesures extraordinàries.

Estam a mitat de curs i sembla que les perspectives per l'any qui ve, en quant a la necessària ampliació, són dolentes. Nosaltres pensam que totalment irrealitzables.

Les matricules a l'Institut "Llorenç Garcias", de cada any, han anat amb augment, i res fa pensar que, el proper curs siga l'excepció. Per tant, s'ha de comptar que si es compleixen aquestes previsions, l'augment es situï entre un mínim de 60 i 70 nous alumnes que pretenguin accedir a les aules. I deim pretenguin perquè l'accés serà problemàtic, si abans no es troba la solució adequada an aquest greu problema de manca d'espai. El fet de que les dependències de l'Institut avui completament saturades, s'hagin de vuere incrementades el proper curs amb un considerable nombre d'estudiants, en fa pensar seriosament que no és possible. Per altre part, els al·lots que al juny hauran acabat l'EGB tenen la necessitat i el dret de començar el BUP, ara bé per fer-ho a Artà...

¿Com es solucionarà el problema?

Ens consta que a principi de l'actual curs i per part de la Direcció, es va informar clarament a la Delegació, exposant-li la necessitat de trobar sortides an aquesta qüestió. Pareix que fins ara, no s'ha conseguit res en absolut.

¿Es greu el problema? - ¿Són conscients les diferents Associacions de Pares?

¿Es hora de aixecar-mos de sa cadira i donar una mà? O no ho val la pena ... ja ho veurem?

La biblioteca convertida en aula.

VIATGES millor

G.A.T. 820

C/ Binicanel·la, 12 - Tél. 58 55 15/52

CALA MILLOR

Carretera Cala Agulla - Tél. 56 40 17

CALA RATJADA

ESPECIAL SEMANA SANTA

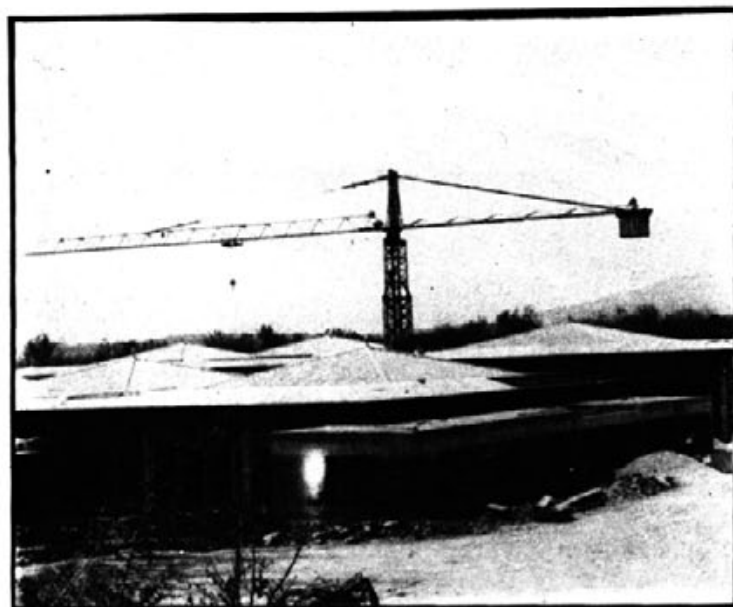
CIRCUITOS NACIONALES:

Andorra (5 días)	17.550 Ptas.
Tenerife (7 días)	27.100 "
S. Sebastián-Lourdes-Valle de Arán (6 días)	24.750 "
Pirineos Aragoneses (6 días)	28.950 "
Costa Azul y la Rivera (6 días)	29.700 "
Madrid-Lisboa-Fátima (6 días)	30.825 "

CIRCUITOS INTERNACIONALES:

Italia del 31/3 al 4/4	
Milán-Roma (5 días)	21.750 Ptas.
Milán-Venecia (5 días)	22.250 "
Milán-Florencia-Roma (5 días)	26.100 "
Venecia-Florencia-Roma-Milán (8 días)	35.750 "
Austria-Italia (8 días)	44.850 "
Suiza (8 días)	37.500 "

SI DESEA OTROS DESTINOS, CONSULENOS.

L'Institut en construcció. Inaugurat davers el 77, ja té manca d'espai.

FESTA DELS DARRERS DIES

Una de ses festes que últimament s'arrela dins Artà es sense dubte sa d'Es Darrers Dies.

Temps enrera, fa ja un grapat d'anys que estava molt en boca es fer bulla, i hi dedicaven més temps. El "dijous llarder" i el

"darrer dia" no es feia feina de tot el capvespre i la gent sortia al carrer a tirar farina, blanc d'Espanya, i altres coses per divertir-se.

Ara fa uns anys que pareix ha resucitat part d'aquesta bulla d'antany, i després de Sant Antoni alguns vespres es reuneixen els ximbombers i desfrasats i canten ses tonades dels darrers dies.

Ara bé, es dia més festiu es el "darrer dia". Foren enguany a cents les persones (petites i grans) que es desfresaren i juntament amb els ximbombers i banda de música, es congregaren a la plaça de l'Ajuntament i tots junts recorregueren els principals carrers fent sa tradicional "RUA".

Al final i dins la plaça del mercat es donar (així com es programes que es feren deien) coca amb verdura i vi, a voler, a tots els participants de la Rua, i acte seguit es va fer un ball damunt sa plaça nova, amb una orquestra que havia fet venir l'Ajuntament per animar es fi de festa.

Ha estat, al dir de la gent que va presenciar el desfile, un èxit que ningu esperava i amb una gran varietat de vestuari, fins i tot

venqué molta gent de fora poble per veure aquest espectacle. Ens atrevirem a dir que després de Sant Antoni, avui per avui, és sa festa més participada del poble. Per lo tant, demanariem a l'Ajuntament protegís i protagonitzàs aquesta alegria popular amb molta organització fruit de la qual sortirà, de cada any més llúida, aquesta festa de SA RUA.

G. Risquera

SA XIMBOMBA... (viene pág. 7)

(sin ánimo de gloria) fueron para nosotros. 1º éramos la única comparsa de ximbombers, y 2º que lo primitivo de "els darrers dies" son las ximbombas como instrumento.

Así que pensamos que -y es la opinión de muchos- a las grandes ciudades las hacen los pueblos pequeños.

Siquiendo la charla, Toni nos dice que Artá llegará a lucirse con estas fiestas ya que hay mucho chaval interesado por nuestras canciones y por nuestros instru-

mentos.

-Sin ánimo de cansar a nadie, pienso que será bueno que se sepan los nombres del grupo de ximbombers: Miquel Massanet, Toni Xinet, Toni Pipes, Biel des Molí, Xarol, V. Toro, Pedro Gatova, Toni Blai, y por supuesto yo, Toni Figuereta y nuestras respectivas mujeres. Si me dejo alguno sepa que la primera canción del próximo año se la dedicaremos.

Y como decimos en bon mallorquí "que l'any qui vé poguem tornar".

G. Artiques

RECEPTA

per madò Antonia Gili

Crema de peix

Ingredients:

1/4 de peix, Julivert, Farina, Gambes, Pilotes de peix, 2 vermells d'ou, Un poquet de llet, Sal.

Manera de fer-se:

Se fa un sofregit de ceba i tomàtiga. Quan està fet, se li posa el 1/4 de peix esmicolat, una rameta de julivert i mitja cullereta de farina per cada plat; se l'hi afegeix un plat d'aigua per persona, sal i es deixa coure. Una vegada cuit, es cola molt bé i se l'hi col.loquen ses gambes, les pilotes de peix, un vermell d'ou cuit molt esbocinadet i, al moment de servir-se un poquet de julivert esmicolat i un vermell d'ou dissolt dins un poc de llet.

Pilotes de peix

Ingredients:

Un poc de julivert, Sal, Pebre negre, Un poc de farina, Un blanc d'ou.

Manera de fer-se:

Es fa una pasta clara amb un poc de julivert, sal pebre negre, i un poc de farina. Tot seguit es mescla amb el blanc d'ou i, a culleretes, es van fregint les pilotetes.

EN LA MUERTE DE GUILLERMO MAS TABERNER

EN RECORD DE DON GUILLEM MAS

Amb molt de gust reproduïm un article, publicat a "Full Dominical" del diumenge dia 6 de febrer 1983, de l'il·lustre acadèmic Don Camilo José Cela, amic personal de Don Guillem Mas, que fou vicari d'Artà, recentment mort, i que tants bons records va deixar entre els artanencs.

El otro día, al volver a la península, me encontré con la dolorosa nueva de un amigo muerto, un amigo muy próximo y entrañable, ocho o diez años más joven que yo, sosegado, culto, inteligente, también bondadoso y trabajador, que coleccionaba lecturas y sabidurías, perros y pájaros, árboles y flores, recuerdos y nostalgias y paisajes en los que siempre se dibujaban la esperanza, la fe y la caridad.

Mi amigo amaba el diálogo y la comunicación entre los hombres y, para mejor entenderse con el prójimo, hablaba el latín y cinco o seis lenguas romances nacidas del latín, el árabe y el griego, el inglés y otro par de lenguas germánicas, el ruso y quizás alguna que otra parla de cuya cuenta me olvidó.

Mi amigo amaba a los animales

y, para mejor sanarlos en trance de enfermedad, era veterinario.

Mi amigo amaba la justicia y, para mejor poder defenderla, era abogado.

Mi amigo amaba la verdad y, para mejor expresarla, era filósofo.

Mi amigo amaba al hombre y, para mejor guiarlo, era cura, noble oficioso cuyo nombre viene de la voz que, sonando en latín lo mismo, vale por cuidado, solicitud.

Mi amigo amaba el estudio y una vez me dijo que, para saciar su sed de conocimiento, hubiera necesitado vivir cuatrocientos años.

Mi amigo creía en Dios y, para mejor expresarlo, era teólogo.

Mi amigo se llamaba Guillermo Más Taberner y volvió a la tierra aún no viejo y con la mente poblada de nobles y, ¡ay!, inútiles i-

Fotografia : P. Sanxo
D. Guillem Mas entre els germans Llorenç i Andreu Cifre, a l'hort de Bellpuig.

lusiones.

Omnia quae de terra sunt in terra convertentur, se lee en el "Eclesiástico".

Descanse en paz y en la tierra que lo vio nacer, el cuerpo del hombre que tanto amó a la tierra en que naciera.- Camilo José Cela.

SA XIMBOMBA.....

Al estar un rato con Antonio Femenías, (Fiquereta) por supuesto estamos hablando de unas fiestas, y tan populares como las del carnaval. Vale la pena escucharlo.

No es nuestro interés el hacerle ciertas preguntas. Pensamos que su forma de expresarse es muy elocuente, y por ello simplemente le pedimos:

- Toni, en representación de todo el grupo de Ximbombers, ¿qué ha sido para vosotros este pasado carnaval?

- Bien. Le diré que estos días de bullicio empiezan el lunes de San Antonio. Claro es que necesitamos un cierto tiempo para prepararlo, pero la voluntad y ánimo nos inducen al trabajo con mucha alegría y sin regatear esfuerzo alguno. Como bien sabes, en el llamado "Dijous jarder" la climatología quiso estropear un poco la fiesta y por ello, dedicamos estas canciones:

El dijous jarder ha arribat
amb una bona nevada

mos ha fotut sa vetlada
però noltros li hem quanyat.

Mos ha espanyat sa vetlada
per dins els nostres carrers
però noltros ximbombers
tocam de molt bona gana.

Festes feim els ximbombers
a dins el poble d'Artà
cantadores també hi ha
per fer-vos passar un bon vespre.

Déu vulqui que aquesta festa
molts anys se pugui aquantar.

Como puedes ver de cualquier forma se puede hacer fiesta, es decir, lo principal es el estado de ánimo para ello. Es una verdadera lástima que personas que posiblemente tocan y cantan tan bien como nuestra comparsa, no se echen a la calle y de esta forma hagan un grupo que de seguro sería muy adecuado. Piensa que durante estos días hemos estado animando la fiesta en Manacor, Son Servera, Ciutat y por supuesto Artà.

Quiero manifestar que no guardamos muy buen recuerdo de cierto comentarista del Diario de Mallorca, al poner en todos los laureles a las distintas bandas de música que acudieron a sa Rua el pasado domingo, día 13. Sin duda se merecen todos los aplausos; pero lo curioso del caso es que éstos,

(Pasa pág. 6)

